

Efendi hani sen hastaydın!

Allah dostlarından biri, yaşadığı bir
hâdiseyi şöyle anlattı sevdiklerine:

Bir gün hasta olmuş yatıyordum ki, kapı
çalındı birden. Koşup açtığımda sevdiğim
bir dostumu gördüm eşikte. O anda öyle
çok sevindim ki, unuttum hastalığımı.

Güleryüzle içeri alıp, gâyet neş'eli bir
sohbete başladık. Sanki iyileşmiştim.
Ve sanki hiç hastalığım kalmamıştı.

Doyasıya sohbet ettik, güldük, söyledik.
Yine neş'e ve sevinçle uğurladım kendisini.

Fakat o gittikten sonra, bizim hanım
bir hışımla geldi ve dikildi karşıma:

Efendi sen ne biçim adamsın?
Hayrola hanım, ne oldu ki?

Hani sen bugün hastaydın?!
Evet, hem de çok hastaydım.

Hastasın ama arkadaşın gelince,
nasıl da birden iyileştin ve nasıl
da pür neşe konuşuyordun öyle.

Haklısın hanım. Ama böyle
davranmaya mecburdum.

Nedenmiş o?

Adamcağız beni özlemiş de gelmiş.
Ne hakkım vardı hastayım deyip de
onu üzmeye. Onun için öyle neş'eli
olmaya çalıştım. Nitekim büyükler;
“Mü'minin kederi kalbinde, neş'esi
yüzündedir” buyurmuşlardır